

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrivm S. Patrocli Ex Eo quod optima fide extat apud F. L. Surium.
Decertavit autem pro fide in Gallijs Anno Redemptoris 275. Eutyech. Rom.
Pontif. 1. Aureliani verò Impera. 5, Clarus etiam in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Vide Caf. Baron. Tomo 1. Anna. & Notat. in Mart. Rom. quod optima fide extat apud F.L. Surium. Decretum autem pro fide in Gallijs Anno Redemptoris 271. Eutyech. Rom. Pontif. 1. Aureliani verò Impera. 5. Cladius etiam in Gallijs est habitus Patroclus alius, qui tempore Childeberti Regis Francorum, emicuit sanctitate.

21. Ianuarij.
Patroclus
nobilibus
ortus parentibus
opes contemnit.

Miracula
eius.

S. Patroclus
fistitur Aureliano.

Traditur in
custodiam.

Patroclus nobilibus & diuitiarum gloria valdè celebribus ortus parentibus. facile ex animæ dignitate. quam nocte dieque contemplantur. huius mundi honores, & opes despectabatur. Adeò namque diuinorum eloquiorum amorem capiebatur, vt hora tantum diei vltima, cibum porumque lumeret; & quidquid à reliquis pietatis charitatisq; operib; quæ assiduo in proximis meditationi dabat. Signis & admirandis rerum factis clarebat. ita vt dæmonia ab obsessis corporib; fugaret: & in firmis quibuslibet optatæ sanitatis remedium conferret. Orta aut sub Aureliano principe sæua psecutione, Patroclus. cum fama virtutis eius per Trecastrum Galliarum oppidum cum admiratione vagaretur, & Aurelianus immanissimus Christiani nominis psecutor de vita eius, fide & rerum humanarum contempu multa audiret, acerrimis inuidiæ stimulis cõcitatus suo eum tribunali iussit. Cui oblatus Patroclus & de nomine & religionis instituto quæsitus, responsum plane inuictum martyre dignum dedit: dixitq; tanquam nullas esse penas vel supplicia, quæ eum à Christi confessione auellere possent. Hac constantia incredibiliter irritatus Aurelianus, iussit eum vincis post tergum manibus in-

bus in custodiam dari, in qua triduo, cælesti perfusus gaudio permansit, & insuperabili animi fortitudine varias ministrorum iniurias pertulit. Postertium autem diem in publicum deductus, iussus est ab Aureliano dijs sacrificare, & se ab imminenti suppliciorum atrocitate liberare. Beatus vero Patroclus, vultu ad grauitatem hilaritatemque composito: O miser, inquit, & infoelix, quare demetia capis quæ stultitia exagitat, vt minima supplicia ad horam duratura miniteris, & ea interim, quæ tibi in omni sæculorum æternitate parata sunt, non videas? Quæ est hæc tanta cæcitas, vt falsa numina, & sceleratorum hominum simulachra pro dijs colas? Tu Iouem adoras, quem omnes, hominum omnium, quos sol vidit vniquam nequissimum, raptorem & adulterum fuisse sciunt. Apollinem accepimus à maioribus nostris, Admeti Regis pecora pauisse, & non solum gregis detrimentum perpessum fuisse, sed etiam ipsa tela perdidisse. Dianam, quam dicis esse matrem Deorum, quis nesciat esse dæmonium? O miseranda hominum dementia, qui stultissima mentis opinione vanitates has colunt, quæ nec sibi nec alijs, prodesse possunt.

Aurelianus hac dicente libertate vehementius eccandescens, nisi, inquit, tu ô Patrocle, Apollinem, & Iouem, & Dianam, matrem Deorum adoraueris, diuersis hodie poenis affectus, vitâ hanc cum morte crudeli commutabis. Cui Patroclus; Ore miserû ò cæcû, corpus quidem hoc varijs affectum supplicij morti tradere potes, animam autem lædere omnino non vales. His auditis Aurelianus furore repletus, capitis eum sententia condemnauit. Excepit eam vir sanctus cum incredibili animi sui gaudio, & lætus cum ministris

Bb 4 crude-

Iceram Aureliano fidi tur.

Simulacrorum vanitatem demonstrat.

Constantia eius extimiat.

Damnatus capitis.

crudelitatis ad ripam Sequanæ contendit. Quæ cum peruentum esset, Domine, inquit, Iesu ne patiaris corpusculum meum in hoc aquoso loco demergi, sed da gloriam nomini tuo, vt magnificetur in conspectu inimicorum tuorum; ne ynquã dicat in gētibus, vbi est Deus eorū? Exaudi me Domine, & eripe me de luto vt non infigar, & præbe mihi liberum in nomine tuo per hoc flumen trañtum. Hæc cum orasset, flumen siccis pedibus pertransiit, & impios ministrorum conatus Dei virtute illuſit. Illi interim metu & stupore simul oppressi, inter se altercabantur. Alij Dei virtutem celebrabant. Alij non hominem verum, sed phantasma fuisse dicebant. Illis sic contendētibz, mulier quædam seditiosa superueniens dixit: Quid agitis? Hominem istum Christianum, de quo inter vos contentio est, ego vltra flumen in morte prostrato humi corpore, Deum suum adorantem vidi.

His auditis ministri furore perciti, eo aduoluerunt, & vnus ex illis; iam inquit, duplici nomine reus es, & quod Deos contempseris, & quod manus nostras effugere volueris. Quare scito te iam iam mortis supplicium subiturum. Cui Patroclus: Quid tu mihi, inquit, mortem minitaris? Christus Iesus suo nos sanguine de interitū & morte æterna liberauit. Siue igitur viuimus, siue morimur, Domini sumus; & dignum est vt pro eius nomine patiamur. Quicumque autem sacrificauerit demōnibus, cum ijsdem, sempiternis gehennæ supplicijs, cruciabitur. Hæc cū magna animi cōstantia diceret, Elegius furore commotus, iussit eū vinculis constringi, & gladio feriri; Patroclus autem genua flectens, dum à carnifice percuteretur, Domine (inquit) in manus tuas commendo spiritum meum

Psal. 68.

Flumen trā-
sit illæsus.

Rom. 14.

meom. Tu enim scis quod propter tui nominis gloriam has penas subeo. Hæc dicens, gladio percussus, beatum Deo spiritum tradidit. Caput fuit à corpore longo fati intervallo proiectum, & sine custodia relictum; quod duo viri pietate & ætate venerandi (qui frequenter in vita sancti martyris beneficiorum eius participes fuerant) non sine magno metu ad vesperam usque custodierunt. Nocte vero sequenti Eusebius Archipresbyter cum Liberio diacono paucis luminaribus accensis in sarcophagum intulit; exstructo desuper sacello, sibi iuxta sacrum corpus sepulturam proposuit, ut confessor Domini, sanctissimæ martyri vicinus esse mereretur.

En venerandæ antiquitatis vestigia, de cultu martyrum.

Porro Imperator qui paulò antè putabat se divini nominis gloriam inter homines extinguere posse nomen, familiam, vitam, ipsamque salutis spem perdidit; quæ credentes in Christum nec in morte reliquit. Nam ipse qui immanibus crudelibusque ecclesiam supplicijs vexaverat, dùm denso stipatus agmine iter faceret, fulminis ante se vehementissimi terrorem sentiens, obstupuit. Deinde, præmisso hoc infausto omine, in eodem itinere à suis interemptus est. Quo mortuo, persecutio conquinavit: qua quàm immanis & horrenda fuerit, ex eius in proprios milites tyrannide, coniecta videtur. Nam militem quendam (inter alia crudelitatis insignia) ob violatam hospitij iuram, duobus duris arborum ramis deorsum inflexis, manibus, pedibusque ligatū, relaxato mox illorū naturalis roboris impetu, scidit medium. Si hac in suos de Republ. aliàs optimè meritis penarum genera commentus est, quid in Christianis, quos deorum hostes, & Imperij perduelles existimabat, fecisse putandum?

Ex s. Tom. Anna. Baro. anno Domini 278.

Imperator diuinitus punitur.

Ex Notat. Caf. Baro. in Martyr. Rom.

Bb s MARTY